

Rồi đây anh sẽ đưa em về nhà,
 Nhà của đôi ta xinh xinh nhỏ bé.
 Có vườn rau xanh ngắt ngoài ô,
 Có mùa mưa hay nắng mộng mơ.
 Cây me già trong ngõ,
 Hoa lá đổ về khuya,
 Mùi hương lối xóm bay đi tràn trề...
 Rồi đây ta sẽ đưa nhau trở về,
 Về miền quê ta thơm tho mùi lúa.
 Có cầu ao in giấc ngủ trưa,
 Có đôi non êm ái cỏ hoa.
 Con sông nào đưa lối,
 Tiếng hát nào chơi vui,
 Biển Đông sóng vỗ ru ta bồi hồi...

Bài hát Rồi Đây Anh Sẽ Đưa Em Về Nhà của nhạc sĩ Phạm Duy mà tôi trích hai câu tiểu khúc ở trên nói dùm cho chúng ta một ước vọng thầm sâu trong lòng mỗi người đó là chúng ta dù có đi đâu chăng nữa, ai rồi cũng mong về nhà. Về nhà là về với những thương yêu hằng ngày vì nhà là tổ ấm của yêu thương. Về nhà là về nơi mà chúng ta được đón nhận bất cứ lúc nào. Về nhà là về nơi mà chúng ta có thể là mình vì ở đó mọi thành viên đều biết rõ nhau nên không cần phải che đậy hay đeo mặt nạ. Nên có thể nói rằng nỗi bất hạnh lớn nhất của con người là không có nơi để trở về vì là người không nhà – homeless.

Cái ước vọng đi đâu rồi cũng mong về nhà không chỉ dừng lại ở nơi trần thế này vì chúng ta đang trong cuộc lữ hành, chúng ta chỉ có thể sống tạm nơi đây một thời gian vì trần gian chỉ là quán trọ. Dù có nhà cao cửa rộng, có nhà sang vườn đẹp, rồi một ngày nào đó, mỗi người chúng ta đều phải giã từ để đi về ngôi nhà đích thực và vĩnh viễn, đó là Nhà Cha trên trời.

Chúa Giêsu trong bài Phúc Âm tuần này đã mạc khải cho chúng ta biết rằng: *Trong nhà Cha Thầy có nhiều chỗ ở, nếu không Thầy đã nói với các con rồi; Thầy đi để dọn chỗ cho các con (Ga 14, 2)*. Tuyệt vời làm sao khi Chúa Giêsu đi trước để dọn chỗ cho chúng ta. Thật hạnh phúc biết bao khi chúng ta biết chắc chắn là sẽ có đường để đi theo và có nhà để trở về.

“*Trong nhà Cha Thầy có nhiều chỗ ở*” cũng còn có nghĩa là trên trời có chỗ cho tất cả mọi người. Căn nhà trần thế đôi khi chật chội vì quá đông; quán trọ trần gian đôi khi từ chối khách lữ hành vì không còn chỗ trống. Nhưng Nhà Cha thì lúc nào cũng có chỗ cho chúng ta vì trời rộng bao la như tấm lòng của Thiên Chúa nên luôn có chỗ cho mọi người. Hay nói cách khác khi Chúa Giêsu nói “*Trong nhà Cha Thầy có nhiều chỗ ở*” là Chúa muốn nhấn nhủ với chúng ta rằng: “Đừng sợ. Người ta có thể đóng cửa không cho các con vào. Nhưng cửa trời sẽ không bao giờ đóng lại với bất cứ ai”.

Chẳng những Chúa Giêsu khẳng định Nhà Cha có nhiều chỗ ở mà Chúa còn nói rằng “*Thầy đi để dọn chỗ cho các con*”. Như thế Chúa Giêsu là người tiên phong dẫn lối để chúng ta bước theo. Trong quân đội Lamã có một đội quân trinh sát tên là prodromoi có nhiệm vụ đi trước dò đường để bảo đảm an toàn cho những toán quân còn lại theo sau. Chúa Giêsu cũng làm người dọn đường cho chúng ta như vậy. Ngài đi trước dọn đường lên trời và đường đến với Chúa Cha để chúng ta bước theo. Vì thế để có thể an toàn trở về Nhà Cha, chúng ta không thể đi con đường nào khác ngoài con đường Chúa Giêsu đã vạch ra vì Ngài đã nói: *Thầy là đường, là sự thật và là sự sống. Không ai đến được với Cha mà không qua Thầy (Ga 14:6)*. Như vậy đi theo Chúa Giêsu chúng ta chắc chắn sẽ về tới nhà mà không sợ lạc đường.

Không có một hạnh phúc nào lớn hơn cho người lữ hành bằng hạnh phúc được về tới nhà bình an, rồi được tắm rửa nghỉ ngơi, và nhất là được nằm ngủ trên chiếc giường quen thuộc, gối đầu trên chiếc gối thân quen, vì đó là được về với những thương yêu hằng ngày. Ước chi mỗi người chúng ta sau khi trải qua cuộc lữ hành dương thế chúng ta cũng được trở về “Nhà”, được yên giấc ngàn thu trong cánh tay từ ái yêu thương của Cha Trên Trời.